പച്ചമലയാളപ്രസ്ഥാനം ഒരു വീണ്ടുവിചാരം

എൻ. അജയകുമാർ
പ്രൊഫസ്സർ, ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യ സംസ്കൃത സർവകലാശാല, കാലടി

സംഗ്രഹം
കേരളത്തിന്റെ ആധുനികീകരണഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായ പച്ചമലയാള പ്രസ്ഥാനം വെൺമണി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപശാഖയായും മലയാളത്തിൽ കാര്യമായി മുദ്ര പതിപ്പിക്കാത്ത ഒന്നായും കരുതപ്പെടുന്നു. പ്രസ്ഥാനസ്വഭാവമാർന്ന പച്ചമലയാള കൃതികളിൽ വാക്കും വിഷയവും മാത്രം പ്രാദേശികമായിരിക്കുകയും വർണനാവ്യവസ്ഥ സംസ്കൃതത്തിന്റേതായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പൊതുവെ സംസ്കൃത പണ്ഡിതരായ കവികളുടെ പച്ചമലയാള കൃതികളിൽ മുകളിൽനിന്നു താഴേക്കു നോക്കുന്ന സംസ്കാരം തോന്നും. പച്ചമലയാളത്തിന്റെ മറ്റൊരു വഴിയാണ് നാരായണഗുരുവിന്റെ കൃതികൾ. അവയിൽ വിനോദത്തിനു വേണ്ടിയല്ല മലയാളം. ആ വഴിക്ക് തുടർച്ചയുണ്ടായില്ലെങ്കിലും എം ഗോവിന്ദന്റെയും ആറ്റൂരിന്റെയും കവിതകളിൽ അതിന്റെ മുദ്രയുണ്ട്. ഭാഷാപരമായ പ്രതിരോധമെന്ന നിലയിൻ പച്ചമലയാള പ്രസ്ഥാനത്തെ കാണുന്നതിൽ പന്തികേടുണ്ട്.
താക്കോൽ വാക്കുകൾ: പച്ചമലയാളം, പ്രസ്ഥാനം, ആധുനികീകരണം, വാക്ക്, വർണ്ണനാ സങ്കേതങ്ങൾ, ദ്രാവിഡഭാഷാസംസ്കാരം.

പരാജയപ്പെട്ട ഒരു പരീക്ഷണമായാണ് പച്ചമലയാളപ്രസ്ഥാനത്തെ നമ്മുടെ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ പൊതുവേ വിലയിരുത്തുന്നത്. അത് അധികകാലം നീണ്ടുനിന്നില്ല; മലയാളകവിതയിൽ ആഴത്തിൽ മുദ്രപതിപ്പിക്കാൻ അതിനു കഴിഞ്ഞതുമില്ല. അതിനെ ഭാഷാപരമായ പ്രതിരോധമായി തിരിച്ചറിയുന്ന കാഴ്ചപ്പാടും പിന്നീട് ഉണ്ടായി എന്നതു മറക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ ആദ്യധാരണയെ

കാര്യമായൊന്നും ഉലയ്ക്കാൻ അതിനു കഴിഞ്ഞില്ല. സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ കൃതികളും എഴുത്തുകാരും പ്രസ്ഥാനങ്ങളുമൊക്കെ അടയാളപ്പെടുന്നതിന്റെ ചരിത്രപരവും സാംസ്കാരികവുമായ പ്രേരണകളെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ അന്വേഷണങ്ങൾ നടക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, മലയാളകവിതയിൽ കുറച്ചുകാലം പ്രവർത്തിച്ച് മാഞ്ഞുപോയ പച്ചമലയാളപ്രസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി ചില പുനരാലോചനകൾ നടത്തുന്നതു പ്രസക്തമാണെന്നു കരുതുന്നു.

മലയാളത്തിൽ പ്രസ്ഥാനമെന്ന വാക്ക് അല്പം അവ്യവസ്ഥിതമായാണ് ഇപ്പോഴും ഉപയോഗിക്കുന്നത്. സാഹിത്യരൂപത്തെ കുറിക്കാനും ഭാവപരമായ നവീനതയെ കുറിക്കാനും ആ വാക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന് നോവൽപ്രസ്ഥാനമെന്നും കാല്പനികപ്രസ്ഥാനമെന്നും ഉപയോഗിക്കുമല്ലോ. ഭാവപരമായ നവീനതയേ പ്രസ്ഥാനമാവുകയുള്ളുവെന്നും രൂപസംബന്ധിയായ നവീനത ഉപപ്രസ്ഥാനമാണെന്നും കേസരി വകതിരിച്ചിട്ടുണ്ട് (2011: 477). കേസരി ഇവിടെ പറയുന്ന രൂപം നോവൽ, ചെറുകഥ മുതലായവയല്ലതാനും. പ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് വ്യത്യസ്ത സന്ദർഭങ്ങളിൽ കേസരി ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ ഈ വിഷയം ആഴത്തിൽ പരിഗണിച്ചിട്ടുള്ളതും കേസരിയാവണം. പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയും ഉപപ്രസ്ഥാനങ്ങളെയും വേർതിരിക്കുന്ന 'പുരോഗമനസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം'എന്ന, പുരോഗമനസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം ഒരു പ്രസ്ഥാനംതന്നെയാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്ന ലേഖനത്തിൽ വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനം, മഹാകാവ്യപ്രസ്ഥാനം മുതലായവയോടൊപ്പം പച്ചമലയാളപ്രസ്ഥാനത്തെ ഒരു ഉപപ്രസ്ഥാനമായാണു സ്ഥാനപ്പെടുത്തുന്നത് (2011: 478). കേസരിയുടെ പ്രസ്ഥാനകല്പനയുടെ സിശേഷത, അത് ഇംഗ്ലീഷ് വഴി പരിചിതമായ പാശ്ചാത്യസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളെയോ സംസ്കൃതത്തിലെ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളെയോ അടിസ്ഥാനമാക്കുന്നില്ല എന്നതാണ്. എന്നാൽ പിന്നീട് മലയാളപഠനനിരൂപണങ്ങളിൽ സാമാന്യമായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ട ധാരണ കേസരിയുടേതായിരുന്നില്ലതാനും.

പറഞ്ഞുപരിചയിച്ച വാക്കെന്ന നിലയിൽ പച്ചമലയാളപ്രസ്ഥാനമെന്നതന്നെയാണ് ഈലേഖനത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നത്. ഇത് മഹാകാവ്യം, ഖണ്ഡകാവ്യം, സന്ദേശകാവ്യം മുതലായവപോലെ സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തെ അനുസരിച്ചോ ക്ലാസിസിസം, നിയോക്ലാസിസിസം, റൊമാന്റിസിസം മുതലായവപോലെ ഇംഗ്ലീഷ് വിജ്ഞാനത്തെ അനുസരിച്ചോ ഉണ്ടായതല്ല. നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു തനതുസ്വഭാവം ഇതിനുണ്ട്. കേരളീയമെന്നോ മലയാളത്തിന്റേതെന്നോ പറയാവുന്ന സാഹചര്യം

ഇതിന്റെ പിറവിക്കുണ്ടായിരിക്കണം. പക്ഷേ അത് അല്പായുസ്സായിപ്പോയി. ഈ ഘടകങ്ങളെല്ലാം പച്ചമലയാളപ്രസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി പതിവുവിട്ട ചില ആലോചനകൾ നടത്താൻ പ്രേരണയായി.

വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപശാഖയെന്ന നിലയിലാണ് പച്ചമലയാളപ്രസ്ഥാനം പരിഗണിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നത്. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനദശകങ്ങളിലും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യദശകങ്ങളിലുമാണ് അത് കാര്യമായി നിലനിന്നിരുന്നത്. 1819-ൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ രചിച്ച 'നല്ലഭാഷ'ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു തുടക്കം കുറിച്ചതായി കരുതപ്പെടുന്നു. സംസ്കൃതപ്രകൃതികൾ പരിപൂർണമായി ഒഴിവാക്കി മലയാളത്തിൽ ഒരു കാവ്യം രചിക്കാനാവില്ലെന്ന സി.പി. അച്യുതമേനോന്റെ പ്രസ്താവന ഒരു വെല്ലുവിളിയായി ഏറ്റെടുത്ത് തമ്പുരാൻ രചിച്ച കവിതയാണത്രെ അത്. ഇങ്ങനെയൊരു യാദൃച്ഛികസംഭവത്തിലാണ് അതിന്റെ തുടക്കമെങ്കിലും, അതിൽ ശ്രദ്ധേയമായി എന്തെങ്കിലും ഉള്ളതുകൊണ്ടാവണം അല്പകാലത്തേക്കെങ്കിലും അതിനൊരു തുടർച്ച കിട്ടിയത്.

കേരളത്തിന്റെ ആധുനികീകരണത്തിന്റെ കാലമാണല്ലോ പച്ചമലയാളത്തിന്റേതും. നമ്മുടെ ആധുനികീകരണപ്രക്രിയയിൽ സംസ്കൃതം ചെറുതല്ലാത്ത പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതിൽ സംശയമില്ല. പക്ഷേ അത് പരമ്പരാഗതമായ സംസ്കൃതപാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ സംസ്കാരത്തിലുള്ളതുതന്നെയായിരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതർ നോക്കിക്കണ്ട സംസ്കൃതംകൂടിയാണ്. അവരുടെ നോട്ടംകൊണ്ട് മൂല്യം വർധിച്ച സംസ്കൃതമാണെന്നർഥം. അങ്ങനെയൊരു സവിശേഷപദവി സംസ്കൃതത്തിനു കൈവന്ന സന്ദർഭത്തിൽത്തന്നെയാണ് സംസ്കൃതവർജിതമായ ഒരു കാവ്യസരണി രൂപംകൊണ്ടത്. അതിൽ ആഴമുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടക്കാതെ പോയതിന്, കേരളത്തിന്റെ ആധുനികതയെ നിർണയിച്ച ഘടകങ്ങളിൽ സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കും സംസ്കാരത്തിനുമുള്ള സ്ഥാനവും കാരണമാകാം.

പച്ചമലയാളപ്രസ്ഥാനം സംസ്കൃതത്തെ ഒഴിവാക്കിയത് ഭാഷയിൽ മാത്രമല്ല പ്രമേയത്തിലുമാണെന്നത് ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. സംസ്കൃതത്തിലെ ഇതിഹാസപുരാണകഥകളൊന്നും അതിൽ പ്രമേയമായില്ല. 'കേരളീയമായ അന്തരീക്ഷവും കേരളീയജീവിതത്തിന്റെ ചില വശങ്ങളും ആവിഷ്കരിക്കാനുതകുന്ന സംഭവങ്ങളും ഐതിഹ്യങ്ങളും ആഭിചാരകഥകളും മാത്രമേ പച്ചമലയാളകൃതികളിൽ പ്രായേണ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളൂ' എന്ന് കെ. പ്രശോഭൻ പറയുന്നത്(1996: 9) വളരെ പ്രധാനമാണ്. കേരളീയാന്തരീക്ഷം,

കേരളീയജീവിതം എന്നതിന്റെയൊക്കെ വിശദീകരണമെന്നപോലെ പറയുന്നത് ഐതിഹ്യങ്ങളും ആഭിചാരകഥകളുമൊക്കെയാണല്ലോ. അന്ധവിശ്വാസപ്രധാനമായ ഐതിഹ്യങ്ങളും ആചാരങ്ങളുമൊക്കെയാണ് അധികവും. 'ഒടി'അന്ധവിശ്വാസാധിഷ്ഠിതമാണല്ലോ. വീരാരാധനാപര മാണ് 'കോമപ്പൻ'. ഐതിഹ്യത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരമാണ 'പാക്കനാർ'. ഇവയെല്ലാക്കെ അന്നു രൂപപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന 'ആധുനിക'ദൃഷ്ടിയിൽ ഒരു കൗതുകത്തിനപ്പുറം പ്രാധാന്യമുണ്ടാവില്ലെന്നുറപ്പാണ്.

ഒരു കുറ്റാന്വേഷണത്തിന്റെ വിജയകരമായ പരിസമാപ്തിയാണ് ആദ്യത്തെ പച്ചമലയാളകൃതിയായ 'നല്ലഭാഷ'യുടെ വിഷയം. ഇതിനു പുരാണബന്ധമൊന്നുമില്ല. കഥാത്വമുണ്ടെന്നതും ഗദ്യത്തോടടുത്തു നില്ക്കുന്ന ഘടനയാണെന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. തമ്പുരാന്റെ മറ്റു കൃതികളിലെന്ന പോലെ അർഥാലങ്കാരങ്ങൾ കുറവുമാണ്. ഒരുദാഹരണം.

'ആട്ടേ നമ്പൂരിയെന്നാൽപ്പണമിതു
തിരുമുറ്റത്തു മാന്തിക്കുഴിച്ചി-
ട്ടിട്ടുണ്ടെന്നാരൊടെല്ലാം വെടിയതിനിടയിൽ
ത്തട്ടിമിന്നിച്ചിരുന്നൂ
ഒട്ടുക്കോർത്തുള്ളതെല്ലാം പറയുകൊളിവിലായ്
ച്ചൊന്നതും മങ്ങൊലാ ഞാൻ
കേട്ടാലെന്തുള്ളിണങ്ങീട്ടൊരുതരമിവന-
ങ്ങെയ്ക്കു ചങ്ങാതിയല്ലോ'.

കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോനാണ് പച്ചമലയാളത്തിലെ പ്രസിദ്ധകൃതികൾ രചിച്ചത്. 'കോമപ്പ'നും 'പാക്കനാ'രും മറ്റുമടങ്ങുന്ന നാലുഭാഷാകാവ്യങ്ങൾ. വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപശാഖയായാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനം തുട ങ്ങിയതെങ്കിലും ഉള്ളൂരും പന്തളം കേരളവർമയും പച്ചമലയാളകൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പ്രമേയത്തിൽ തോന്നാവുന്ന നിസ്സാരതയോ നാടോടിത്തമോ സമകാലികസ്വഭാവമോ ഒരു വശത്തും ഭാഷയിലുള്ള നിർബന്ധപൂർവമായ സംസ്കൃതവർജനം മറുവശത്തും എന്നതായിരുന്നു ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിലെ കവിതകളുടെ സ്വഭാവമെന്നു സാമാന്യമായി പറയാം. അതേസമയം സംസ്കൃ തസാഹിത്യത്തെ അനുസരിച്ചു വളർന്നുവന്ന മുഖ്യധാരാകവിതകളുടെ വർണനാസങ്കേതങ്ങൾ ഇത് കൈയൊഴിച്ചില്ലതാനും. സംസ്കൃതവഴിക്കുള്ള അക്കാലത്തെ കവിതകളുടെ നല്ലൊരു ഭാഗം വർണനകളാണെന്നതിനു

സംശയമില്ല. അവ സങ്കേതബദ്ധമായ വർണ്ണനകളാണെന്നും പറയണം. അങ്ങനെ പൊതുകാവ്യഭാഷയുടെ ഭാഗമായിത്തീർന്ന കാവ്യസങ്കേതങ്ങൾ പച്ചമലയാളകവികൾ യഥേഷ്ടം സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതവാക്കുകൾ ഒഴിവാക്കുമെന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ.

'മോടിപെടും വൻതുടയും/പേടിയൊടാർത്താകിൽ വാഴവെണ്ണുടയും/ ആടിടുമന്നപ്പിടയും/കൂടിയവൾക്കുള്ള പോക്കിനാൽ പിടയും' എന്ന മട്ടിലുള്ള യമകവും 'കൊങ്കക്കുന്നും കുലുക്കിത്തലമുടിയൊരു/കൈകൊണ്ടുതാങ്ങി....' എന്ന മട്ടിലുള്ള വർണ്ണനയും പന്തളത്തിന്റെ പച്ചമലയാളകൃതിയായ 'നാണി ക്കുട്ടി'യിലേതാണ്.

'പൂവമ്പഴത്തിനെതിർമെയ്, പുതുചെമ്പരുത്തി
പ്പൂവൻപടക്കിട്ടുമിളഞ്ചൊടിയാൽ വിളക്കി,
പൂവമ്പനുള്ള വിരുതാമവൾ പോവതന്നാൾ
പ്പൂവമ്പരന്നു പുലയർക്കണിമുത്തു കണ്ടു'

എന്ന ഉള്ളൂരിന്റെ 'തങ്കമ്മ'യിലെ ശ്ലോകവും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അനുസ്മ രിക്കാം. 'പിഞ്ചും റൗക്കിക്കകമതിലൊതുങ്ങാത്ത പോർകൊങ്കയാളേ', 'പൂവമ്പനുള്ളോരു വമ്പേ'മുതലായ സംബോധനകൾ കുണ്ടൂരിന്റെ 'പാക്ക നാരി'ലേതാണ്. ഇത്തരം ഉദാഹരണങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടാവും. അതുകൊണ്ട് ഭാഷയിലും പ്രമേയത്തിലുമല്ലാതെ ഭാവനാസങ്കേതങ്ങളിൽ കവിതയെ പുതുക്കാൻ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു കഴിഞ്ഞോ എന്നു സംശയമാണ്. വെണ്മണിശ്ശൈലിയിൽ 'കഴുവേറി', 'പോക്കിരി'മുതലായ പദങ്ങൾ പ്ര യോഗിക്കുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതം പാടില്ലെന്നേയുള്ളൂ; ഇംഗ്ലീഷാവാം എന്നതാണു കൗതുകകരമായ ഒരു കാര്യം. 'ഒരു നേർച്ച'യിൽ 'ബുക്കുവിഴപ്പ്'എന്ന് ഉള്ളൂർ പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്.

II

ഉള്ളൂരിന്റെ 'ഒരു നേർച്ച'ഇക്കണ്ടവയിൽനിന്ന് അല്പം വ്യത്യസ്തമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഗൗരവസ്വഭാവമാർന്ന പദ്യങ്ങൾക്ക് പച്ചമലയാളം അതിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണമെന്ന നിലയ്ക്ക് രണ്ടു പദ്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം:

'ഉച്ചയ്ക്കിരപ്പതിനു കുത്തില കോട്ടുവോനു
കച്ചപ്പുറത്തൊട്ടു കടുക്കനുമക്കണക്കിൽ
കൊച്ചമ്മയൊത്തു പുതുമേടയിലേറുവോനു
പിച്ചപ്പിഴപ്പുമൊരുമിച്ചു വരുന്നതില്ലേ?' (ശ്ലോ. 31).

'ഈടില്ലതിൻകിടയിലൊന്നിനുമെന്ന ചൊല്ല
രാശികടൽക്കര'

മുതലായവയിലെ വിഷയലാഘവം ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ മനസ്സിലാകും. അവിടെ വർണ്ണനകൾക്കു വേണ്ടിയാണ് മലയാളത്തെ വഴക്കിയെടുക്കുന്നത്. വിഷയങ്ങളുടെ നിസ്സാരതയും വർണ്ണനകളുടെ ദീർഘതയും കാവ്യോചിതമല്ലെന്ന ചിന്ത പരന്നുതുടങ്ങുന്ന കാലമായിരുന്നല്ലോ അത്. അപ്പോൾ പച്ചമലയാളത്തിന്റെ ലാഘവം കൂടുതൽ വെളിപ്പെടുന്നതു സ്വാഭാവികം.

ഇങ്ങനെ ലാഘവം തോന്നുന്ന പച്ചമലയാളകൃതികളിലേക്കു നോക്കുമ്പോൾ ഒരു കാര്യംകൂടി തെളിഞ്ഞുവരും. ഇവയിലൊക്കെ മുകളിൽനിന്നു താഴേക്കു നോക്കുന്ന ഒരു സംസ്കാരം അടങ്ങിയിട്ടില്ലേ? ഈ ലാഘവവും ഫലിതവുമൊക്കെ ഒരു 'മേൽ'നോട്ടത്തിന്റെകൂടി ഭാഗമാണോ? പച്ചമലയാളകവികൾ എല്ലാവരും വലിയ സംസ്കൃതപണ്ഡിതരാണ്. അവരൊക്കെ സംസ്കൃതപ്രകൃതികൾ ധാരാളം ഉപയോഗിച്ചുള്ള കവിതകൾ എഴുതിയിട്ടുമുണ്ട്; സ്വതന്ത്രകൃതികളായും തർജമകളായും. അവയൊന്നും പ്രായേണ, നിസ്സാരത തോന്നുന്ന വിഷയങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയുള്ളവയല്ലതാനും. പലതും ഇതിഹാസപുരാണസംബദ്ധം തന്നെയായേക്കും. നിസ്സാരവിഷയങ്ങൾക്കു പച്ചമലയാളവും ഗൗരവമുള്ള വിഷയങ്ങൾക്കു സംസ്കൃതം കലർന്ന മലയാളവും എന്നൊരു വീക്ഷണം അബോധമായിട്ടെങ്കിലും അതിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നുവരാം. അതിൽ ഒരുതരം അധികാരം പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടായി എന്നും വരാം. അതില്ല എന്നതുകൂടിയാണ് നാം രണ്ടാമതു പറഞ്ഞതരം കൃതികളെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നത്.

അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ പച്ചമലയാളപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഭാഷാപരമായ പ്രതിരോധത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയം കാണാൻ (പ്രസാദ്, 2010: 24) പ്രയാസമുണ്ടാകും. പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാഗമായിവന്ന കൃതികൾ പലതിലും അതൊരു കൗതുകത്തിനപ്പുറത്തേക്കു പോയില്ല. അതിനു കാരണം ഒരുപക്ഷേ, ഭാഷയെ വാക്കു മാത്രമായി കണ്ടു എന്നതായിരിക്കാം. ഭാഷ യഥാർഥത്തിൽ വാക്ക് എന്നതിനെക്കാൾ അതിന്റെ ഘടനയാണല്ലോ. വർണ്ണനാസങ്കേതങ്ങൾ ഭാഷയിലെ ഘടനതന്നെയാണ്. കാവ്യഭാഷയിലെ എന്ന് ഒന്നുകൂടി സൂക്ഷ്മമായി പറയാം. പ്രസ്ഥാനകൃതികളിൽ അതു മിക്കവാറും സംസ്കൃതത്തിന്റേതുതന്നെയെന്നു നാം കണ്ടുവല്ലോ. അവിടെ വാക്കുകളേ മലയാളമാകുന്നുള്ളു. ഈ രീതിയിലുള്ള മലയാളവത്കരണത്തിന് സ്വാഭാവികമായും പരിമിതിയുണ്ടാകാം. അത് ഈ പ്രസ്ഥാനം നേരിടുകയും

ചെയ്തു. ഇത്തരം ഭാഷാഘടനകളെ മാറ്റാനുള്ള ശ്രമം, അത് വിഷയവും ആവശ്യപ്പെടുന്നതാണ്, ഗുരുവിന്റെ കൃതികളിലുണ്ടെന്നതാണ് വ്യത്യാസം. അതുകൊണ്ട് അവ പച്ചമലയാളപ്രസ്ഥാനകൃതികളെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അവിടെ വാക്കിൽ മാത്രമുള്ള ശ്രദ്ധയെ കവിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നതാണ് കവിത. പ്രസ്ഥാനകൃതികളിലാകട്ടെ, വാക്കിൽ തുടങ്ങി വാക്കിൽ അവസാനിക്കുന്ന കൗതുകമല്ലേയുള്ളു പ്രധാനമായി?

വാക്കിനെ സംബന്ധിച്ച് കലർപ്പുകൾ ധാരാളമാണ് നമ്മുടെ പാരമ്പര്യത്തിലെന്നും പറയേണ്ടതുണ്ട്. ഏതു ഭാഷയിൽനിന്നും വാക്കു മടികൂടാതെ സ്വീകരിക്കാനുള്ള വഴക്കം അതു വളർത്തിയെടുത്തിട്ടുണ്ട്. എവിടെനിന്നും വാക്കു സ്വീകരിച്ചാൽ അതു മലയാളമായി. വാക്കിനെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയുള്ള അർഥമണ്ഡലം മലയാളത്തിന്റേതായി. മലയാളവാക്കുകൊണ്ടു പുതിയ അർഥമണ്ഡലം സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ശ്രമം കൃത്രിമത്വം ചുവയ്ക്കാത്തിടത്തോളമേ നന്നാവൂ. ഈ ലേഖനത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ കേരളത്തിന്റെ ആധുനികീകരണത്തിൽ സംസ്കൃതം നിസ്സാരമല്ലാത്ത പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. അതിന്റെ ഗുണമെന്നപോലെ പരിമിതികളും നമ്മുടെ ആധുനികതയ്ക്കുണ്ട്. അതാണ് ചരിത്രം. ആ പൊതുപ്രവാഹത്തിൽ എതിർപ്പിന്റെ സ്വരമാവാൻ പച്ചമലയാളപ്രസ്ഥാനം ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല; അതിനു കഴിഞ്ഞുമില്ല. പ്രാദേശികവിഷയങ്ങൾക്ക് ഒരുപക്ഷേ ഒരു ബദൽ നിർദ്ദേശിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അതും ആ നിലയ്ക്കു വളർന്നില്ല.

III

ഇതൊക്കെ ശരിയാണെങ്കിലും പച്ചമലയാളപ്രസ്ഥാനം മലയാളത്തിൽ ഒരു മുദ്രയും പതിപ്പിച്ചില്ലെന്നു പറയാമോ? പാടില്ല. ഇത് കേരളത്തിന്റെ ആധുനികീകരണ ഘട്ടത്തിൽ കവിതയിലെ മലയാളത്തിന് ഒരു തള്ളലായി എന്നു പറയാം. ധാരാളം നാടോടിപ്പദങ്ങൾക്ക് അത് കവിതാഭാഷയിൽ ഇടംകൊടുത്തു; വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വഴിയിൽത്തന്നെ. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാന്റെ കൃതികൾ, വിശേഷിച്ചും മഹാഭാരതം തർജമ ഇവിടെ എടുത്തുപറയേണ്ടതാണ്. 'മുഞ്ചികൊണ്ടൂഴികുത്തീട്ടും കാലുകൊണ്ടിട്ടു മാന്തിയും/വഷ്ണികൊണ്ടുരസിക്കൊണ്ടും വീണ്ടും വീണ്ടും മറിഞ്ഞുമേ' എന്നാണ് അർജ്ജുനന്റെ നേർക്കു വരുന്ന പന്നിയെ മഹാഭാരതതർജമയിൽ വിവരിക്കുന്നത്. മക്കൾക്കു മൂസ്സ് എന്നാണ് ധൃതരാഷ്ട്രർ ധർമപുത്രനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. 'ഭൂമിയെല്ലാം ജയിച്ചിട്ടും തള്ളലേന്തിയതില്ലതേ'

എന്നു ദ്രൗപദി. ഇതെല്ലാം പരിമിതമായ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രം (ഈ ഉദാഹരണങ്ങളെല്ലാം രണ്ടാം വാള്യത്തിൽനിന്ന്). 'കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ ആ കേരളീയത്തിൽ കേരളീയമായ ശൈലിയെ നാടൻകഥകൾക്കു മാത്രമല്ല, മഹാഭാരതം മലയാളീകരിച്ചവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ പോലും വിദഗ്ദ്ധമായുപയോഗപ്പെടുത്തിക്കളഞ്ഞു' എന്ന മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ പ്രശംസ അസ്ഥാനത്തല്ല (1964: 7). വള്ളത്തോളിന്റെ തർജമകളിലും ഈ സംസ്കാരം കുറച്ചൊക്കെയുണ്ട്. ഈ ഭാഷാനയത്തിന് ഒരു പ്രേരണ പച്ചമലയാളപ്രസ്ഥാനമാണെന്നു വന്നുകൂടായ്കയില്ല. കാലമേറെക്കഴിഞ്ഞ് രചിക്കപ്പെട്ട മഠം പരമേശ്വരൻ നമ്പൂതിരിയുടെ ആര്യാമൃതം മഹാകാവ്യത്തിൽ ഈ ഭാഷാനയം ശ്രദ്ധേയമാം വിധത്തിലുണ്ട്. അത്രത്തോളം വിധ്യാത്മകത അതിനുണ്ട്.

ഗൗരവമുള്ള വിഷയങ്ങളുടെ ഗൗരവപൂർണമായ ആഖ്യാനത്തിന് പച്ചമലയാളം പോരായ്കയില്ലെന്ന് ഗുരുവിന്റെ കൃതികൾ മുൻനിർത്തി പറയാം. ഒരു പരിധിവരെ ഉള്ളൂരിന്റെ 'ഒരു നേർച്ച'യും. വെണ്മണിപ്പാരമ്പര്യത്തിലുള്ള പച്ചമലയാളകൃതികൾ സംസ്കൃതത്തിന്റെ രചനാസങ്കേതങ്ങളിൽനിന്നു വിട്ടുപോന്നിരുന്നില്ലെന്നു നാം കണ്ടല്ലോ. ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചിന്തിച്ചാൽ ഗുരുകൃതികളിൽ തമിഴിന്റെ സംസ്കാരമാണു പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നു പറയാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും. അതിന് കേരളത്തിന്റെ ആധുനികീകരണത്തിൽ വലിയൊരു പങ്കുവഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്തായാലും ഭാഷയുടെയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും കാര്യത്തിൽ അങ്ങനെ പറയുന്നതിൽ വലിയ തെറ്റുണ്ടാവില്ല. ആ വഴിക്ക് തുടർച്ചയുണ്ടാവാതിരിക്കാൻ, അഥവാ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാവുന്ന തുടർച്ച ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതിരിക്കാൻ ഇതും ഒരു കാരണമാകാം.

എന്തായാലും ഈ പ്രസ്ഥാനം ഏറെക്കാലം നിലനിന്നില്ല. ഇതിന്റെ തുടർച്ചയെന്നു പറഞ്ഞുകൂടെങ്കിലും, കാലമേറെക്കഴിഞ്ഞ്, ഇതിനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കാവുന്ന ചില പ്രവർത്തനങ്ങൾ മലയാളകവിതയിലുണ്ടായി എന്നത് ഇപ്പോൾ ശ്രദ്ധാർഹമായി തോന്നുന്നു. എം. ഗോവിന്ദന്റെയും ആറ്റൂർ രവിവർമയുടെയും കവിതകളിൽ കാണാവുന്ന മലയാളശ്രദ്ധയാണിവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. കേരളീയാധുനികതയുടെ രൂപീകരണഘട്ടത്തിലാണ് പച്ചമലയാളപ്രസ്ഥാനം ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്നതെങ്കിൽ, അതേ ആധുനികതയെ സംബന്ധിച്ച സംശയങ്ങളോ വീണ്ടുവിചാരങ്ങളോ അതിന്റെ പൊളിച്ചെഴുത്തുകളോ പ്രധാനമായിത്തുടങ്ങിയ കാലത്താണ് ഈ കവിതകൾ

പുറത്തുവരുന്നത്. ദേശീയതയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പുനർവിചാരങ്ങളും കേരളീയതയെപ്പറ്റിയുള്ള പുതിയ അന്വേഷണങ്ങളും ആധുനികതാവിമർശനത്തിന്റെ ഭാഗംതന്നെയായിരുന്നു. അതിന്റെ പശ്ചാത്തലം ഈ കവിതകൾക്കുണ്ടെന്നു വരുന്നതും സ്വാഭാവികം.

പക്ഷേ അതും ഒറ്റപ്പെട്ട പരീക്ഷണങ്ങളായി നിലകൊള്ളുകയാണുണ്ടായത്. വാക്കിലുള്ള ഈ അതിശ്രദ്ധ, മുമ്പു പറഞ്ഞതുപോലെ, മലയാളത്തിന്റെ വാക്കുസ്വീകരണപ്പതിവിന് അത്രകണ്ട് ഇണങ്ങുന്നില്ലായിരിക്കാം. ആ കവിതകളിൽ ചിലപ്പോഴൊക്കെ മലയാളം തമിഴാവാൻ കൊതിക്കുന്നതായി തോന്നിക്കൂടായ്കയില്ല. പക്ഷേ ഈ വഴിക്കൊരു ശ്രമമുണ്ടായി എന്നത് നാം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുതന്നെയാണ്. കേരളത്തിന്റെ ആധുനികീകരണത്തിൽ വേണ്ടത്ര പ്രവർത്തനക്ഷമമാവാത്ത ദ്രാവിഡഭാഷാസംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം ഇതിനടിയിലുണ്ട്. ഇത് കേരളീയാധുനികതയെത്തന്നെ വിമർശനാത്മകമായി നോക്കിക്കാണാനുള്ള ഉപാധിയായി പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കും. എവിടെനിന്നും യഥേഷ്ടം വാക്കുകൾ സ്വീകരിക്കുന്ന നയം മലയാളത്തിന്റെ നിർമാണശേഷിയെ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന സംശയം അപ്പോൾ പ്രബലമാകുന്നതു സ്വാഭാവികം. പണ്ട് സംസ്കൃതമെന്നപോലെ ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകളുടെ സ്രോതസ്സായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. സാഹിത്യം, കവിത പ്രത്യേകിച്ചും, പ്രാഥമികമായി ഭാഷയിലുള്ള പ്രവർത്തനമായതുകൊണ്ട് ഇത്തരം പരിഗണനകൾ ഉണ്ടാകുന്നതിൽ അദ്ഭുതമില്ല. അതിന്റെ ഒരു പ്രത്യക്ഷീകരണമാകണം ഈ മലയാളശ്രദ്ധയിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ളത്. അതിനെ ആ നിലയ്ക്ക് നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിന്റെ തുടർച്ചയിൽ നമുക്കു ശ്രദ്ധിക്കാവുന്നതാണ് തമിഴിൽനിന്നുണ്ടായ വിവർത്തനങ്ങൾ. ആറ്റൂർ രവിവർമയുടെ സംഭാവന ഇതിൽ പ്രധാനമാണ്. തമിഴിൽനിന്നു പണ്ടും വിവർത്തനങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പുതിയവയുടെ പ്രാധാന്യം മങ്ങിപ്പോകുന്നില്ല. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനദശകങ്ങളോടെ ദ്രാവിഡസൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചു പൊതുവേയും തിണസങ്കല്പത്തെപ്പറ്റി പ്രത്യേകിച്ചും ഉണ്ടായിവന്ന ഔത്സുക്യവും ഓർക്കാവുന്നതാണ്. പക്ഷേ അത്രതന്നെ ശ്രദ്ധേയമാണ് അവ ആദ്യഘട്ടത്തിലുണ്ടായ ഉത്സാഹത്തിൽനിന്ന് ഏറെയൊന്നും മുമ്പോട്ടുപോയില്ലെന്നതും. എന്തായാലും നമ്മുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട ചില പരിണാമഘട്ടങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുന്നതിൽ ഭാഷാനിഷ്ഠമായ ചിന്തയ്ക്ക് നിസ്സാരമല്ലാത്ത പങ്കുണ്ടാവുമെന്നു ചിന്തിക്കാൻ പച്ചമലയാളപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രവും പ്രയോജനപ്പെട്ടേക്കും.

ഗ്രന്ഥസൂചി

ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി, 1964: 'കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ ഛന്ദോദേവതയുടെ നവാവതാരം',

മഹാകവി കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ ജന്മശതവാർഷികം ഉപഹാരഗ്രന്ഥം.

ബാലകൃഷ്ണപിള്ള, കേസരി, 2011: കേസരിയുടെ സാഹിത്യവിമർശനങ്ങൾ, സാഹിത്യപ്രവർത്തകസഹകരണസംഘം, കോട്ടയം.

പ്രശോഭൻ, കെ., 1996: പച്ചമലയാളം കൃതികളും പഠനവും, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

പ്രസാദ്, സി.ആർ., 2010: ഭാഷയും ഭാവനയും പ്രതിരോധത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾ, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

thevarathu@gmail.com